BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Y. Ergün Doğan tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Sayı : 51 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 27.6.1978

ULUSAL DIŞ POLİTİKANIN VAZGEÇİLMEZ UNSURU: SOVYETLER İLE DOSTLUK

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7 - A
Cağaloğlu - İSTANBUL

Dizgi - Baskı:
OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sokak, No: 6/5
Cağaloğlu - İSTANBUL

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki Katıdır.

Baskı Tarihi:
24.6.1978

İÇİNDEKİLER

Ulusal Dış Politikanın Vazgeçilmez Unsuru SOVYETLER İLE DOSTLUK 3

DİSK'in 15-16 Haziran'ı Anma Toplantısı 4

15-16 Haziran'ı Anıyoruz 5

DOĞU'DAKİ OLAYLAR ÜZERİNE 8

Haziran Direnişinden Ders Alalım ... 10

1848 Fransız Devrimi 12

Pekin - Hanoi İlişkileri ANLAŞMAZLIKTAN GERGİNLİĞE ... 14

Altındağ'da Devrimci Yol Kime Hizmet Ediyor? 15

ERİTRE SORUNU 16

POL-DER Basın Bildirisi *(ÖZET)*

Bugün bütün geri kalmış geri bıraktırılmış ve sömürge ülkelerde olduğu gibi emperyalizme bağımlı yarı sömürge ve yarı feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu ülkemizde de, tekelci sermaye ve onun işbirlikçileri halkımızın üzerindeki sömürü ve baskısını iyice arttırmıştır.

Görünen odur ki; geçmişte halkımızı yıldırmak ve pasifize etmek için uygulanan baskı ve faşist yöntemler, günümüzde demokratik birer mevzi olan dernekleri hedef almaktadır.

Faşist cinayet şebekelerinin karşısında etkisiz kalan, bu cinayet şebekelerinin emniyet örgütü içindeki yandaşlarını tasfiye edemeyen, 6 Nisan'da telsiz emriyle tayinlerini çıkardığı ve faşistlerle yakınlığı herkes tarafından bilinen bir gurup amir ve memurların ilişkilerini kesemiyen veya kesmiyen yine aynı iktidar, MC'nin POL-DER üzerinde hazırladığı fakat gerçekleştiremeden gittiği kıyım listelerini eksiksiz uyguluyor.

Yine bu iktidar zamanın da 1 Mayıs 1978'de DİSK'in düzenlediği mitingde, işçi ile polisi karşı karşıya getirip olay çıkartmak amacıyla, hiç bir neden yokken kitleye saldıran bazı polis memurlarına engel olmak isteyen POL-DER üyeleri hakkında soruşturma açılırken gerçek suçlular şahit olarak dinlenmektedir (Olay çıkartmayı amaçlayan bu memurların isimlerinin 6 Nisan'da çıkan fakat uygulanmayan, tayin listesinde de bulunması dü şündürücüdür.)

26 Mayıs'ta AP'nin düzenlediği mitingte polise silah gösteren bir gurubun telsizle aranması emredildiği halde Yzb. Kadir diye isim yapmış olan bir polis memuru «Ben ülkücüyüm, ülkücü olanlar benimle gelsin, Ülkücüleri arıyamazsınız» gibi sözlerle görevlilere karşı koymuştur. Aynı tarihte, Edirnekapı Yurdu'ndan çıkıp kanunsuz yürüyüş yapan bir gurup öğrencinin dağıtılması emredilmiş, bu işle görevlendirilen ve daha önce ismi çeşitli olaylara karışmış olan Top. Zap. Md. Muavini Ömer İleri, emre uymadığı gibi, kanunsuz yürüyüş yapan öğrencilerin «Biz polis istemiyoruz» şeklinde karşı koymalarına ve polislerin yolunu keserek gurubun önüne geçmelerini engellemelerine karşı hiç bir harekette bulunmamıştır. Böylece verilen emre değil, kanunsuz yürüyüş yapanların isteklerine uymuştur.

POL-DER Anayasa'ya, Kanunlara ve Dernekler Yasası'na göre kurulmuş demokratik bir mesleki kitle örgütüdür. Kuruluşundan bu yana amaç dışı, kanunlar önünde suç sayılan hiçbir faaliyette bulunmamıştır. Dernek kurma hakkı herkese olduğu gibi polislere de tanınmış ve bu hakkın kullanılması Anayasa'nın 29. ve 11. maddesinin 2. fıkrası ile teminat altına alınmıştır. Böyle bir Anayasa kuralına rağmen Polislerin dernek kurma hakkını elinden almaya çalışma demokrasiden yana olanların değil, demokrasi düşmanı güçlerin düşüncesi olabilir. Kendini demokrasiden yana kabul eden herkesi böyle bir girişime karşı çıkmaya çağırıyoruz.

— KAHROLSUN FAŞİZM..

— YAŞASIN POL-DER'İN DEMOKRATİK MÜCADELESİ.,

— YAŞAŞIN POL-DER..

BAŞYAZI

Ulusal Dış Politikanın Vazgeçilmez Unsuru

SOVYETLER İLE DOSTLUK

Bu satırlar yazıldığı sırada Ecevit Moskova'dadır. Basına yansıyan haberlere göre iki yıldır sözü edilen siyasal belge nihayet imzalanacaktır. Ancak öyle anlaşılıyor ki dağ bir fare doğurmuşa benzer. Bildirildiğine göre siyasal belge'de Türkiye halkının emperyalizme karşı vermiş olduğu Kurtuluş Savaşı koşullarında kurulmuş olan Türk-Sovyet kara gün dostluğundan söz edilmeyecektir. Oysa iki ülkenin bir birine yakınlaşmasını amaçlayan ve iddia edildiği gibi Türkiye'nin dış politikasında bu güne dek izlemiş olduğu Amerikan uyduluğu yolundan, bir ölçüde de olsa, ayrılması sonucunu vermesi gereken bu cinsten diplomatik girişimlerde en doğal şey ilk sosyalist ülke ile Kemalist Türkiye'nin kara gün dostluğunu vurgulamak olmalıydı.

Yapılan ekonomik ve kültürel andlaşmalarda her ülkenin yararına olarak, ekonomik ve kültürel bağların önemli ölçüde sıkılaştırılmasının sağlandığı anlaşılıyor. Karadeniz'de kıta sahanlığı sorununun anlaşmayla sonuçlanması da tarafların olumlu tutumunun bir ürünü sayılmalıdır. Bütün eksiklerine karşın, devletler arası bir andlaşma niteliği taşımayıp yalnızca bir «ortak deklarasyon» sayılmasına karşın imzalanacak olan siyasal belgenin Türk-Sovyet ilişkilerinde yeni bir dönemin başlangıcı sayıldığı bildirilmektedir. Bunun böyle olup olmadığını Türkiye'nin bundan böyle batı ile ilişkilerinde göreli olarak bağımsız bir tutumu benimseyip benimseyemiyeceğine bağlıdır İMF gibi ,Dünya Bankası gibi uluslararası finans-kapitalin kurumları Türkiye'nin ekonomisine hükmettiği sürece, Nato denen emperyalistler arası askeri paktın üyeliği Türkiye'yi üç buçuk yıldır süren ambargo koşullarında bile silahını istediği yerden sağlama olanağından yoksun bıraktığı sürece Sovyetler Birliği ile imzalanacak olan herhangi bir siyasal belge pratik sonuçları sınırlı bir iyi niyet deklarasyonundan öte bir değer taşımayacaktır.

Türkiye'nin ulusal bağımsızlığı ile Sovyet dostluğu birbirini tamamlayan iki şeydir. Tarih bunun böyle olduğunu kanıtlamıştır. Cumhuriyet Türkiyesi ilk sosyalist ülke ile dostluk ve iyi komşuluk ilişkilerini sürdürdüğü sürece başı dik, bağımsız bir ülke olarak, kapitalist ülkeler dahil tüm dünyada saygı uyandırıyordu. Sovyet dostluğu Atatürk milliyetçiliğinin vaz geçilmez bir unsuruydu. Şefik Hüsnü Değmer Ankara Hükümetinin 1920'lerde ve 1930'larda içerde bir kapitalist kalkınma politikası izlemesine karşın Sovyetler'le dostluğa büyük önem vermesinin sırrını şöyle açıklıyor :

«Kemalist Cumhuriyet, kuruluşundan buyana, dikkat çekici bir tutarlılıkla, milliyetçi ve burjuva niteliğine bütünüyle uyan değişmez bir dış politika izliyor. Elde silah, emekçi kitlelerin başına geçerek yabancı emperyalistlerin boyunduruk altına ama çabalarına karşı Sovyetler Birliğinin maddi ve manevi desteği ile, milli bağımsızlığı kazanan Kemal'in partisinin milliyetçiliği, sosyalizmin inşa edildiği ülke ittifaka dört el ile sarılıyor. Biz komünistler diğer milletleri hedef aldığı Anadolu'nun Türk olmayan halklarını yok edilmesine veya zorla eritilmesine yol açtığı sürece Türk burjuvazisinin milliyetçiliğine karşı mücadele ederiz. Kemalist burjuvazinin milliyetçiliği kendi ülkesindeki yerli iş gücünün ve doğal kaynakların sömürüsü altında tutma isteğinden kaynaklanır.

«Kemalistler, Türkiye'nin bağımsızlığının Sovyetler Birliğinin varlığına ve dostluğuna bağlı olduğunun ve bunlar olmadan emperyalist sermayenin Türkiye'yi yeniden boyunduruk altına almaya yönelen hilekar çabalarına karşı en ufak bir direnç bile gösteremiyeceklerinin tamamen bilincindedirler. Ankara'nın Sovyetler ile ittifaka hala sadık kalmasının sırrı buradadır.

«Kemalist diktatörlük, nasıl milliyetçiliği yüzünden Sovyetler Birliğinin desteğini aramaya yöneliyorsa burjuva karakteri ve kapitalist bir siyaset izlenmesi de onu uluslararası mali sermayenin ve hakim emperyalist devletlerin kucağına atıyor. Ne var ki, bu da sarsıntısız olmuyor. Türkiye ekonomisinin kilit noktalarını hala ellerinde tutan emperyalistler Kemalistleri dize getirme umutlarını kaybetmediler.» (Komintern Yürütme Komitesi 13. Genel Toplantısında Konuş-

ma'dan 20 Ocak 1934)

Şefik Hüsnü arkadaşın bu önemli konuşmasından çıkan anlam şudur: Kemalist milliyetçilik ile emperyalist dünya sistemi içinde kapitalist iktisadi politika birbiriyle çelişmektedir. Ve Kemalist Türkiye kan bahasına elde edilen ulusal bağımsızlığın korunması anlamında milliyetçilik ile kapitalist kalkınma yolu arasında bir seçim yapma zorunda kalmış ve sonunda, özellikle İkinci Dünya Savaşından sonraki dönemde bağımsızlığı feda ederek kapitalist iktisadi politika da direnmiştir.

Besbelli ki yukardaki alıntıda Şefik Hüsnü arkadaşın sözünü ettiği «Kemalist milliyetçilik» ile MC partilerinin demagojik bir sözcük olarak kullandıkları milliyetçilik arasında ortak bir yan yoktur. Kemalistler içtenlikle bağımsızlık ilkelerine bağlıydılar. Ve bu ilkeleri kapitalist kalkınmayla bağdaştırmaya uğraşıyorlardı. Tuttukları yolun bir çıkmaz oluşu onların bağımsızlık davasına içtenlikle bağlı oldukları gerçeğini ortadan kaldırmaz. Bugünün MC partileri sözcüleri ise Kıbrıs konusunda olsun, Haşhaş ekimi konusunda olsun ve son olarak ambargo ve Nato konularında olsun, burjuva anlamıyla bile kaç paralık «milliyetçi» olduklarını kanıtlamışlardır.

Şefik Hüsnü arkadaşın vurguladığı bir başka nokta var: O da burjuva eğemenliği altında bağımsız bir ulusal devleti savunma anlamında Kemalist milliyetçilik ile Sovyet dostluğunun birbirinden ayrılamıyacağı gerçeğidir. Dün olduğu gibi bugün de Türkiye'nin ulusal davalarını savunma Sovyetler Birliği ile dostluk ve iyi komşuluk ilişkilerinden geçer. Vaz geçtik sosyalizme sahip çıkan örgütlerden samimi burjuva milliyetçisi olan partiler bile ulusal davaya sırt çevirmeden Sovyet dostluğuna karşı çıkamazlar.

Elbette ki Türkiye'nin dış politikasının bu gerçeğinin kavranması Türkiye'de sosyalist hareketin bağımsız tutumuyla çelişmez. Türkiye gerçeklerinden kopuk şabloncu çevrelerin bir kesiminin anti-sovyetizmi körüklemeleri, bu konuda Demirel'cileri, Türkeş'cileri bile geride bırakmaları nasıl ulusal bir dış politikaya tam ters düşen Nato'culuk, Cento'culuk ise, aynı biçimde gene Türkiye gerçeklerinden kopuk bir şabloncu kesimin Sovyet dostluğunu tekeline almaya kalkışması ve ayağı Türkiye gerçekleri toprağına basan proleter devrimci hareketimizi anti-sovyetlik ile suçlamaya kalkması en azından öteki şabloncu fraksiyon kadar ulusal dış politikaya ters düşen bir tutumdur.

DİSK'in 15-16 Haziran'ı Anma Toplantısı

DİSK'in düzenlediği 15-16 Haziran'ın sekizinci yıldönümü toplantısı Türkiye işçi sınıfının bilinçlenme sürecinde bir aşamayı simgeler. Bu 16 Haziran gecesi Spor ve Sergi Sarayını dolduran binlerce işçi devrimci aydın büyük işçi direnişinin temsil ettiği geleneğe bağlılığını, bu geleneği yaşatma azmini dile getirdi.

Geceyi, DİSK'in yakın geçmişte düzenlemiş olduğu gecelerden ayırt eden önemli bir özellik, burada fraksiyon dayatmacılığı olmamasıydı. Türkiye solunun bölünmüşlüğünün açık belirtisi olan slogan yarışmacılığı hemen hemen yoktu. Toplantıda, katılanların neredeyse tümünün ses ve yürek birliği halinde haykırdığı sloganlar tüm solun benimsediği bağımsızlık ve demokrasi mücadele azmini, sosyalizm davasına bağlılığı dile getiren sloganlardı. Gecenin geç saatlerine dek Spor ve Sergi Sarayı içi ve çevresi «Bağımsız Türkiye!», «Faşizme Karşı Omuz Omuza!», «Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi!», «Yaşasın Sosyalizm!» sloganlarıyla çınladı.

DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'ün konuşması, 15-16 Haziran'ın siyasal içeriğini belirten, işçi sınıfının bu geleneğe sahip çıkma azmini dile getiren, klişe tekerlemelerden arınmış, derli toplu bir konuşmaydı. Baştürk geçmişte bir CHP'liydi. Bunu hatırlayanlar arasında işçi sınıfının ideolojik ölçüleriyle doğru olan bu çapta bir konuşmanın bir eski CHP'li tarafından yapılmasına şaşanlar oldu. Oysa burda şaşılacak birşey yok. İşçi sınıfının hızla bilinçlendiği bir toplumda, işçi saflarından gelme bir sendika liderinin kitlenin nabzını elinde tuttuğu sürece kendini aşması ve sosyalizme yaklaşması doğaldır.

Türkiye toplumu böyle bir toplumdur ve DİSK Genel Başkanından da beklenen böyle bir atılımı göstermesi, işçi sınıfı hareketinin eninde sonunda bir burjuva partisinden başka bir şey olmayan, üstelik şu anda çeşitli etkenlerle bir hayli sağa kaymış bulunan bir CHP'nin kuyrûğuna takma yolundaki girişimlere karşı çıkmasıdır.

15-16 Haziran direnişinin 8. Yıl dönümü toplantısına katılan sanatçılar genellikle başarılı idiler.

Toplantıya bir çok kuruluştan mesajlar geldi. TEP Genel Başkanı Mihri Belli'nin mesajını aşağıda sunuyoruz.

DİSK, 15-16 Haziran'ın 8'inci Yıldönümü Toplantısına

15 - 16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi Türkiye İşçi Sınıfı tarihinde bir dönüm noktasıdır. Bu şanlı direniş, yalnızca işçi sınıfının sendikal haklarını baltalamayı amaçlayan bir anti-demokratik yasaya karşı yığınsal protesto hareketi değildir. 15-16 Haziran Direnişi bir siyasal içerik de taşır: En ters koşullarda Türkiye işçi sınıfı bağımsız bir güç olarak sesini yükseltmiş «Ben varım» demiştir. Bu gür ses karşısında Amerikan emperyalizminin işbirlikçileri gerilemek zorunda kaldılar.

15 - 16 Haziran Direnişi işçi sınıfını hesaba katmayan küçük-burjuva radikalizminin bu ülkede artık geçer akça olamayacağını dosta düşmana en açık bir dil ile anlatan tarihsel olaydır.

15 - 16 Haziran en tutarlı yurtsever güç olan, en tutarlı devrimci güç olan Türkiye işçi sınıfı ile toplumdaki tüm demokratik güçler arasındaki birlik ve dayanışmayı perçinleyen büyük işçi direnişidir.

15 — 16 Haziran Geleneğini Yaşatalım.

Yaşasın Türkiye İşçi Sınıfı

Yaşasın Tüm Çalışanların Birlik ve Dayanışması

Yaşasın Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye

Yaşasın Sosyalizm

TEP Genel Başkanı
Mihri Belli

15-16 Haziran'ı Anıyoruz

TEP İstanbul İl Örgütü, 15 — 16 Haziran İşçi Direnişini anma gecesi düzenlendi. Bu gecede İl Örgütü Başkanı Ekrem Şikkak Büyük İşçi Direnişi ile ilgili bir konuşma yaptı. Şikkak'ın konuşmasının tam metnini aşağıda sunuyoruz.

Bu gece şanlı 15-16 Haziranı anmak için burada toplandık. 15 - 16 Haziran 1970 büyük işçi direnişi Türkiye işçi sınıfı tarihinde bir dönem noktasıdır. Bu büyük direnişe kadar birçokları Türkiye'de işçi sınıfına kendisi için sınıf niteliğini yakıştırmıyordu. İşçilerin büyük çoğunluğunun sınıf bilinciyle hareket ederek ülkemizin tarihsel gelişmesine ağırlığını olanca gücüyle koyamadığı bir ortamda işçi sınıfının önderliği olmaksızın Türkiye'de devrim yapılabileceği hayaline kapılanlar vardı.

Bu hayal 1950'lerde olsun, 1960'larda olsun işçilerin çoğunluğunun Menderesin Demokrat Partisi gibi, Demirel'in AP'si gibi işbirlikçi kapitalistlerin çıkarlarının savunucusu partilere oy vermesi olgusundan kaynaklanıyordu. 15-16 Haziran Direnişi işçi sınıfımızın burjuva partilerine bir meydan okuyuşudur. Yalnızca AP'ye değil, CHP'ye de meydan okuyuştur bu.

DİSK kurulalı henüz üç yıl olmuştu. Devrimci İşçi Konfederasyonu (DİSK tüm eksikliklerine karşın, Amerikancı sarı sendikacılığın temsilcisi Türk—İş karşısında görevli olarak dürüst sendikacılık bayrağını yükseltti. Bu niteliği ile DİSK çağımızın devrimci düşüncesine, sosyalist düşüncesine açıktı. İşçiler nice grev ve direnişlerde sosyalistleri. proleter devrimcilerini saflarında görmüşlerdi. Onlardan esin almışlardı. DİSK çatısı altında, o dönemde sosyalizm yolunda bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin öncüleri durumunda olan devrimci gençler ile işçiler kaynaşabiliyordu. Ve bu kaynaşma çok kez

üst düzeydeki sendika yöneticilerine karşın olabiliyordu.

Burada belirteyim ki, o günlerde anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelede başı çeken devrimci gençliğin en etkin, en militan kesimleri birlik halinde idi. Tek bir siyasal çizgi, proleter devrimci çizgi, tek bir devrim stratejisi, milli demokratik devrim stratejisi eğemen idi. Türkiye solunda. Ve bu solun er geç derinliğine işçi tabanına dayanması, işçi yığınlarının asıl sahibi bulundukları proleter devrimci davaya sahip çıkmaları ve tüm engellemelere karşın, DİSK'in bu süreç içinde belirleyici rol oynaması kaçınılmaz görünüyordu. Eğemen güçler, emperyalizm ve işbirlikçileri, özellikle Amerikan emperyalizmi ve Demirel'in başında bulunduğu AP hükümeti bu görünüm karşısında telaşlandılar.

İşçilerin istedikleri sendikalarda örgütlenmelerini yasaklayan ve fiilen DİSK'in varlığına son vererek sendika kurma hakkını Türk—İş'in tekeline devreden bir yasa hazırladılar. Meclise getirdiler ve oyladıkları: 274 ve 275 sayılı yasa. Bu yasayı yalnızca AP'liler değil CHP'liler de onayladı.

Ama parlementer formaliteleri yerine getirmekle iş bitmiyordu. İşçi sınıfının da söyleyecek sözü vardı burda. Ve 15 — 16 Haziran da Türkiye işçi sınıfı bu sözünü söyledi. Hem DİSK'li hem Türk — İş'li işçilerin, çok kez sendika yöneticilerinin engellemelerine, firenlemelerine kulak asmayarak, on binlerle yürüyüşe geçmesiyle, toplum polisinin kurşunlarına göğüs gererek önlerine dikilen tankları aşarak, kentin belli başlı bölgelerine hakim olarak, hem İstanbul'da hem Kocaelin'de ve başka yerlerde.

İşçi sınıfımızın bu demokratik şahlanışı karşısında eğemen güçler geriledi. Söz konusu anti-demokratik yasa, sendika özgürlüğünü ortadan kaldıran yasa yürürlükten kalktı. Ancak eğemen güçler, bir yandan işçi tabanını yatıştırırken, öte yandan direnişin yer aldığı belli başlı illerde, İstanbul'da, Kocaeli'nde sıkıyönetim ilan ettiler. Ve direnişte öncü rol oynamış olan devrimcileri sıkıyönetim mahkemelerinde yargılamak üzere zindanlara attılar. Bu arada DİSK yöneticileri de tutuklandı. DİSK yöneticileri 274 ve 275 sayılı yasaya elbette ki karşıydılar. Bu yasalar onların yönetmekte oldukları Konfederasyonu fiilen ortadan kaldırıyordu. Ancak onlar işçilerin ılımlı bir protesto hareketi ile yetinmelerini istiyordu. Türkiye toplumunu temellerine kadar sarsan ve iktisadi mücadele sınırlarını aşarak siyasal içerik kazanan böylesine yığınsal bir işçi direnişi akıllarından bile geçmiyordu. Buna karşıydılar. Ve karşı olduklarını direniş boyunca engelleme, firenleme çabalarıyla kanıtladılar.

DİSK Genel Başkanı Kemal Türklerin demeçleri ve diğer DİSK ileri gelenlerinin tutum ve davranışları bu bakımdan ilginçtir. Evet 15 - 16 Haziran Direnişini başlatan DİSK yöneticileri oldu. Ama yığınsal nitelik ve siyasal içerik kazandıran işçi sınıfı içindeki devrimci birikimdir. Ve burada devrimci gençliğin katkıları göz önünde tutulmalıdır.

Evet 15 — 16 Haziran Direnişi yalnızca işçi sınıfının sendikal haklarını baltalamayı amaçlayan yasaya karşı, işçilerin iktisadi mücadelesi kapsamına giren bir protesto hareketi değildir.

Şanlı 15 — 16 Haziran Direnişi siyasal içerik te taşır:

En ters koşullarda, işçi ve yoksul köylü yığınları saflarında kök salmış kendi partisinden yoksun iken bile, Türkiye işçi sınıfı işbirlikçi kapitalistlerin partisine karşı, AP kadar kurucu düzenin savunucusu olan liberal burjuva partiye karşı bağımsız bir güç olarak, sesini yükseltmiş «ben varım» demiştir. Bu gür ses karşısında emperyalizmin işbirlikçilerinin gerilemek zorunda kaldıklarını gördük. Ama gerileyen yalnız onlar değildi. 15 - 16 Haziran işçi sınıfını işe katmadan bu ülkede köklü reformlar yapabileceğini sanan küçük burjuva radikalizminin de defterini dürmüştür.

15 - 16 Haziran en tutarlı yurtsever güç olarak işçi sınıfı ile, en tutarlı devrimci güç olan işçi sınıfı ile, toplumdaki tüm demokratik güçler arasındaki birlik ve dayanışmayı perçinleyen büyük bir tarihsel olaydır.

Türkiye işçi sınfı 15 - 16 Haziran Direnişinden büyük tecrübeler kazandı. Haziran 1970 öncesi işçi sınıfıyla Haziran 1970 sonrası işçi sınıfı aynı sınıf değildir. İşçi sınıfımız çok daha üstün bir bilinç düzeyindedir bugün. Bugün işbirlikçi burjuvazinin hizmetindeki politikacılar 12 Mart açık faşizminin mirası olan Devlet Güvenlik Mahkemelerini yeniden yasallaştıramıyorlar. İşçi sınıfımızın yığınsal direnişi buna engel oluyor. Bugün 1 Mayıs ülke düzeyinde işçilerin Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olarak kutlanıyor.

Türkiye'deki katliamlar buna engel olamamıştır ve olamıyacaktır. İşçi sınıfımız şehitler de vererek, bu hakkı fiilen söke söke koparıp almıştır Bu hakkın yasal olarak alınacağı gün de yakındır.

1950'lerde, 1960'larda şartlandırılmış Türkiye işçi yığınları, çoğunlukla işbirlikçi burjuvazinin parlementer politika alanındaki baş temsilcisi olan, partilerin demogojisine kanıyordu. Bugün kanmıyor. Bugün işçiler bu güdük burjuva demokrasisi koşullarında anti-faşist ve dönüşümcü bir plat-form ile ortaya çıkan bir burjuva partisine, CHP'ye çoğunlukla arka çıkıyorlar. Bu bir aşamadır, 1960'lara kıyasla bir ilerlemedir.

İşçi sınıfımızın bilinçlenme süreci burada durmayacak. Ve mutlaka Türkiye işçi sınıfı, en yakın bir gelecekte, bilimsel sosyalizmi eylem klavuzu bilen işçi sınıfı içinde, tüm emekçi saflarında derinliğine kök salmış kendi proleter devrimci partisini ulusal ve demokratik mücadelesiyle yaratacak ve bu parti temsil ettiği emekçi yığınlar ile birlikte Türkiyenin kaderini belirleyecektir.

15 — 16 Haziran bir devrimci geleneği temsil eder. Bu geleneği yaşatalım!

Yaşasın Türkiye işçi sınıfı!

Yaşasın tüm çalışanların, tüm demokratik güçlerin birlik ve dayanışması!

Yaşasın Tam Bağımsız ve Gerçekten demokratik Türkiye!

Yaşasın sosyalizm!

Solda Birlik İçin

TEP I. KONGRESİ

Dağıtım : *GE-DA*

İsteme Adresi : *Ticarethane Sok., No: 12/7-A Sultanahmet - İSTANBUL*

TEP'in Bombalanmasına Tepkiler Sürüyor

Türkiye Emekçi Partisi Beşiktaş ilçesinin faşistlerce bombalanmasının tepkileri sürmektedir. TEP Genel Başkanı bu alçakça saldırıyla ilgili olarak bir demeç vermiş ve hükümeti göreve çağırmıştır. Demeçte özetle şöyle denmektedir: «Hükümetin sağ ile solu aynı sepete koyma politikası faşist merkezlere gitmeme konusunda inat edişi rastlantı değildir. Bu hükümet Türkiye'yi emperyalist dünya sistemi içinde tutma, ancak ufak tefek rötuşlarla burjuva hukuk devleti kurallarının işlerliğe kavuşturma çabasındadır. Tüm icraatı bu gerçeği kanıtlar. Oysa emperyalizm söz konusu faşist merkezleri uygun anda harekete geçirmek üzere elinde tutmak kararındadır. Hükümet daha kurulurken bu konuda taviz vermiştir. Faşist saldırı ve cinayetlerin ancak en alt kademedeki failleriyle, o da beceriksizce, uğraşması azmettiren merkezlere ulaşmaktan titizlikle kaçınması bir pazarlığın sonucudur. Oysa bu hesap yanlıştır. Faşizme karşı mücadele yalnızca Türkiye solu için değil, CHP için de bir ölüm kalım sorunudur. Ve uluslararası finans-kapitale yaranmak için elinden geleni yapan bir hükümet yurt içinde tutarlı bir anti-faşist politika izleyemez.»

TEP Beşiktaş İlçe'sinin bombalanma olayı yurt içinde olduğu gibi yurt dışındaki Türk işçileri arasında da nefretle karşılandı. Batı Almanya'daki bir işçi grubundan alınan telgrafta şöyle denmektedir:

«TEP Beşiktaş İlçe Merkezine yapılan iğrenç saldırıyı lanetliyoruz. Türkiye'nin her tarafında demokratik, yurtsever, devrimci güçlere karşı yöneltilen emekçi halk düşmanlarının hayasızca kanlı saldırıları anti-faşist güç birliğimizi hiç bir zaman bozamaz. Tersine bu faşist saldırılar güç birliğimizi daha da güçlendirecektir.

Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye.

Faşizme Karşı Omuz Omuza!

«Bağımsız Türkiye»okuyucusu bir grup

DOĞUDAKİ OLAYLAR ÜZERİNE

Bab-ı Ali basını, özellikle boyalı basın geniş manşetler altında ve en sansasyonel biçimde Kürt sorunu üzerinde yayın yapıyor. Elbette ki bu yayın boyalı basının temsil ettiği işbirlikçi sınıfların açısından soruna eğilmektedir, Türkiye emekçi halkının gerçek çıkarları açısından değil.

Bu yayınların yoğunluk kazanmasına neden olan olay Kuzey Irak'da çatışma halinde olan ayrı iki Kürt fraksiyonunun, Talabaniciler ile Barzanicilerin sınırı geçerek Hakkari ilinde karşılaşmaları ve savaşa tutuşmaları. Burada hangi Kürt fraksiyonunun ilerici nitelik taşıdığı konusunu tartışacak değiliz. Ancak şu kadarı bir gerçektir ki Barzani hareketi uzun yıllar Kuzey Irak'da emperyalizmin desteklediği, Şahın İran'ından ve siyonist İsrail'den doğrudan doğruya yardım gören, Arap ulusal kurtuluş hareketine karşı gerici nitelikte bir hareket idi. Ve Barzani'nin yenilgiye uğratılmasıyla çağımızda dünya ölçüsünde devrimci hareketle birlik ve dayanışma durumunda olmayan herhangi bir ulusal hareketin başarısızlığa uğramasının kaçınılmaz olduğu bir kez daha kanıtlanmıştır.

Kuzey Irak'daki Kürt silahlı gruplarının zor durumda kaldıklarında Türkiye sınırını geçmelerini ve bir süre Türkiye topraklarında barınmalarını doğal karşılamak gerekir. Irak, Hakkari sınırı sarp dağlık bir bölgeye düşer. Ve bu sınırın gerektiği gibi beklenebilmesi için bölgeye önemli sayıda askeri birlikler yığılması gerekir. Buna gerek duyulmadığı açıktır, üstelik bu sınır ayrı ayrı ulusları birbirinden ayıran doğal bir sınırı da sayılamaz. Sınır aynı ulusal topluluktan, çok kez aynı aşiretten insanları birbirinden ayırmıştır. Öyle ki uzun yıllar süren Kuzey Irak'daki Kürt isyanı sırasında bir çok Türkiyeli Kürt sınırı aşarak gönüllü olarak peşmergelere katılmıştır. Sınırın iki yanındaki köylüler arasında aşiret bağları bunların bazı siyasal nitelikteki hareketlerde saf birliği etmelerine neden olmaktadır.

Bununla birlikte Türkiye sınırları içinde hükümetin bilgisi dışında, dışardan gelme askeri birlikler arasında bir savaşın yer alabilmesi olgusu Irak'da olsun, İran'da olsun Kürt sorununa bir dış sorun olarak bakamıyacağımız gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Bu bir uyarı olmalıdır. Ve olanca dikkatimizle Türkiye halkının gerçek çıkarları açısından, bilim ve gerçekler ışığında Kürt sorununa eğilmeli ve bu soruna bir an önce halkçı bir görüşle yorumlanan anayasaya uygun, bilim ve tarihsel gerçekler ışığında bir çözüm getirebilmek için mücadeleyi yoğunlaştırmalıyız.

Tarihsel gerçeklere göz yumarak bugüne kadar izlenmiş olan devekuşu politikasında direnmek petrol bakımından zengin olan bu bölgede, ortadoğunun kilit noktalarından birini oluşturan bu bölgede emperyalizmin oyunlarına, tezgahlamakta olduğu tertiplere meydanı boş bırakmak demektir. Çünkü emperyalizm, özellikle, ABD emperyalizmi bu konuda uyumuyor, tersine Kürt sorununu emperyalizmin çıkarlarına uygun bir biçimde çözümlemek için tüm olanaklarıyla seferber olmuş durumdadır.

Basın, Şahın casusluk örgütü Savak'ın Türkiye'deki Kürt sorunu ile yakından ilgilendiğini yazıyor. Savak bir CİA yaratığı olduğuna göre, bu CİA işin içindedir demektir. Aynı Şahın ordusu ortadoğunun en gelişmiş silahlarıyla donatılmış muazzam bir askeri güç durumuna getirilmiştir. ABD emperyalistleri Türkiye'yi ambargo uygulayarak Türk silahlı kuvvetlerinin silah, cephane ve malzemeden yoksun tutarken, NATO Başkumandanının değerlendirmesiyle Türkiye'nin askeri gücünü yarıyarıya azaltırken, aynı üçbuçuk yıllık dönem içinde İran silahlı kuvvetlerini defalarca daha güçlü duruma getirmiştir.

İran ordusunun Sovyetler Birliğine karşı böylesine silahlandırıldığı düşünülemez. Bu orduya emperyalistlerce yüklenen görev, ortadoğuda emperyalist tekellerin çıkarlarının bekçiliğidir. Kime karşı? Arap ulusal kurtuluş hareketine karşı, ama belki de ondan daha çok ulusal ve demokratik bir politika izleme yolunu tutabilecek bir Türkiye hükümetine karşı. Yani Şah'ın ordusu ortadoğuda anti-emperyalist ulusal ve demokratik hareketlerin tepesinde sallandırılan bir demokles kılıcıdır. Ve İran'daki demokratik güçler de bunlar arasındadır. Üstelik bu ordunun şu anda yerine getirmekte olduğu işlev İran emekçi halkının ulusal ve demokratik özlemlerini kan içinde boğmaktır.

Buna kendi ülkesinin yönetiminde başı darda olan Şahın kurtuluş yolu olarak dış maceralara atılması olasılığını da ekleyin. Savak'ın niçin Türkiye'de Kürt sorununa burnunu sokmakta olduğunu açıklaması ortaya çıkar.

Bu koşullarda Kürt ulusal topluluğunun varlığını inkar etmek, zorla asimilasyonda direnmek emperyalizmin casusluk örgütlerinin ve bunların bölgedeki kuklalarının oyunlarına çanak tutmaktır. Bizim bu konudaki görüşümüz açıktır. Biz eşitlikten, kardeşlikten, gönüllü birlikten yanayız. Ve bugünün tarihsel koşullarında Türkiye'nin toprak bütünlüğünü savunmanın tek yolu bunları ülke düzeyinde gerçekleştirmektir.

«Biz proleter devrimcileri olarak Türkiye'nin önündeki ilk devrimci adımın Milli Demokratik Devrim olduğunu ve bu devrimin başlıca görevlerinin yerine getirilmesiyle toplumumuzun sosyalist kuruluş aşamasına ulaşmış olacağını söylüyoruz. Milli Demokratik Devrim aşamasında Kürt sorunu Türkiye'de bilimsel sosyalizmin ilkelerine uygun olarak nasıl çözümlenir? Bu konuda istemlerimiz nelerdir?

«İşbirlikçi iktidarların zorla asimilasyon politikasına son vermek; Kürt ulusal topluluğunun varlığı gerçeğini kabul etmek; Kürtlerin kendi ulusal dillerine, ulusal kültürlerine sahip çıkma hakkına saygı duymak; bu hakkın gerçekleştirilmesini sağlamak; halkların kardeşliği ve eşitliği ilkesine uygun bir iktisadi politika, bir yatırımlar politikası uygulamak; Doğu Anadolu'nun mahrumiyet bölgesi olma durumuna son vermek; her bakımdan eşit ve özgür vatandaşlar durumuna ulaşmış olan Kürt ulusal topluluğunun kendi kaderini tayin hakkına sahip olarak, kendi rızasıyla Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşamasını bu halkın ulusal ve demokratik özlemleriyle bağdaştıracak koşulları yaratmak; yani Türklerle Kürtler arasında eşitliği, kardeşliği, gönüllü birliği gerçekleştirmek.

«Ulusal sorunda bu tutumumuz, ayrılıp kendi ulusal devletini kurma hakkını içeren ulusların kendi kaderini belirleme ilkesiyle tam bir uygunluk içindedir. Ve biz Lenin ile birlikte şöyle diyoruz: «Eğer biz (...) istisnasız tüm ezilen ve hakları çiğnenen uluslar için ayrılma özgürlüğü istiyorsak, bu hiç de bu ulusların ayrılmasından yana olduğumuzdan ötürü değildir. Bu yalnızca, zorla değil, özgürce ve gönüllü birleşme ve kaynaşmadan yana olduğumuz içindir. Tek neden budur.» (V. İ. Lenin Toplu Eserler, Fr. Baskı Cilt : 23, s. 73).

«20. yüzyılın son çeyreğinde Türkiye'nin toprak bütünlüğü ancak, böyle korunabilir. Buna ters düşen politika, asimilasyonda direnme, eşitsizlik ve ulusal baskı politikası gerçek bölücülüktür. Çağımızda bu gibi yanlış hesapların pazardan geri dönmesi kaçınılmazdır.» (*Emekçi*, sayı, 26)

"Faşist Saldırıları Protesto İçin Şalterleri İndirin"

TEP Genel Başkanı Mihri Belli, faşist cinayetleri protesto için, işçileri protesto grevleri yapmaya çağıran demecinden ötürü yargılanıyor.

TEP Genel Başkanı Mihri Belli, bundan üç yıl önce yayınlanan bir demecinden ötürü işçileri kanunsuz greve kışkırttığı iddiasıyla İstanbul Toplu Basın Mahkemesinde yargılanmaktadır. Belli'nin «Bağımsız Türkiye» dergisinde yayınlanan demecinde, işçiler, faşist cinayetleri protesto için yer yer, uygun sürelerle şartlerleri indirmeye çağrılıyordu.

Duruşmada TEP Genel Başkanı özetle şöyle konuşmuştur: «Faşizmin asıl hedefi işçi sınıfıdır. Onun için işçi sınıfı demokratik güçlerle dayanışma durumundadır, ve faşist cinayetler karşısında ilgisiz kalamaz. Demecimizde bu zorunluluğu işaret ediyoruz. İşçileri yer yer, uygun sürelerle şarterleri indirerek protesto hareketlerinde bulunmaya çağırıyoruz. Bu, dayanışma grevi gibi bir demokratik hakkın bir an önce yasallaşmasını hedef alan bir eylemdir. TEP, bu hakkın ve genel grev hakkının yasallaşmasını programına almıştır.»

Haziran Direnişinden Ders Alalım!

15-16 Haziran 1970 günleri işçi sınıfımızın ekonomik-demokratik mücadelesinin yığınsal eylem bakımından o günlere değin görülmemiş boyutlara ulaştığı günler oldu. 1970 Haziran'ının bu unutulmaz iki gününde, işçi sınıfımızın belli bir noktada siyasal içerik de kazanan bu ekonomik ve demokratik direnişi bir anda bir sıçramaya, bir patlamaya dönüşüverdi.

Bu kendiliğinden gelme yığınsal ve aktif direniş, işçi sınıfımızın kendisi için sınıf olma yolunda bilinç birikiminin bir göstergesiydi. Bağımlı kapitalizmin, montaj sanayinin dişlileri arasında bile, yıllar, boşa geçmiyordu. En kötü koşullarda, her türlü belası göğüslenerek sürdürülegelen proleter devrimci mücadele boşuna verilmiyordu; etkiliyordu başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıf ve tabakaların bilincini.

Türk-İş'den bir DİSK doğmuştu. Tabanın bilinçlenmesinin kaçınılmaz kıldığı bir olguydu bu. Ve DİSK bu bilinçlenmeye bağlı olarak her geçen gün hızla gelişiyor, güçleniyordu. Aynı bilinç, egemen sınıflar işçi sınıfımızın sendikal kazanımlarına el attığı zaman en aktif bir biçimde eyleme geçecek, somutlaşacaktı.

ABD emperyalizminin işbirlikçisi patronlar işçi sınıfımızın bilinçlenmesinden ve DİSK'in her geçen gün güçlenmesinden korkuyorlardı. Sendikalar Kanunu'nda yapılacak anti-demokratik bir değişiklikle, DİSK'i yoketmeye, sendikacılığı, Amerikancı sarı sendikacılığın temsilcisi Türk-İş'in tekeline bırakmaya kalktılar. İşçiler oyunu sezdiler. 15-16 Haziran direnişi patlak verdi.

DİSK yöneticileri ve TİP'li ilkel oportünist unsurlar pasif bir direniş tasarlıyorlardı. Bir süre üretim durdurulacak ama işçiler fabrikada tutulacaktı. Sokağa çıkmak, yürümek.. vb., bunlar hesapta yoktu. Bu gibi eğilimlere karşı çıkmaya kararlıydılar.

Ama İstanbul ve İzmit'in bilinçli işçileri için için kaynıyordu. Oyunu bozmak, sendikal kazanımlarını korumak için kararlıydılar. Söz konusu olan sendikal haklardı ama, yılların sömürü ve bas kısına karşı işçilerin öfkesi bu vesile ile taşma noktasına gelmişti. Sendika ağaları ve de kaşarlanmış ilkel oportünistler, işin bu yanından ürküyorlardı. Ama hiçbir şey yapmadan da oturamazlardı; pasif direnişi bu yüzden planladılar.

Genç proleter devrimcileri, o zamanki Dev-Genç'in İstanbul Bölge Yürütme kadroları direnişe koştular. Onlar işçi sınıfının, yıllardır süregelen sömürü ve baskıya karşı öfkesinin farkındaydılar. İçin için kanayan işçi sınıfının kudretini biliyorlardı. Onlar, işçi sınıfının kendiliğinden gelme her eyleminin filiz halinde bir siyasi bilinç taşıdığını da biliyorlardı. Onların görevi bu filiz halindeki siyasi bilinci sulamak, pasif direnişi en aktif bir yığınsal direnişe dönüştürmekti.

Yıllardır, emperyalizm ve işbirlikçi patronlar, sendika ağalarından ve oportünistlerden de yararlanarak, proleter devrimci hareketle, işçi sınıfı arasına kalın duvarlar çekmişti ve proleter devrimcilerin bu duvarları aşmaması için ne mümkünse yapıyorlardı. (Bu duvarlar bazı çatlaklar olmakla birlikte hala vardır, ama mutlaka yerle bir edilecektir.)

Ama işçi yığınlarını eylemin ateşi sardığı zaman bu duvarların nasıl aciz kaldığını gösterdi 15-16 Haziran. Kolluk kuvvetlerinin, sendika ağalarının, ilkel oportünistlerin her türlü engellemelerine karşın işçilerle genç proleter devrimciler kucaklaştılar. Bu bir bakıma işçilerin kendi siyasal bilinçleriyle kucaklaşmasıydı. İşçiler ve devrimci gençler elele sokaklara düştüler, görkemli kalabalıklar halinde. Artık büyük direniş yalnızca sendikal bir hareket olmanın ötesinde bir düzeye yükselmişti. Polis ve asker barikatlarının üstüne üstüne yürüyen yığınlar proleter devrimci hareketimizin temel siyasi sloganlarıyla yeri göğü sarsıyordu. Bu yanıyla 15-16 Haziran direnişi işçi sınıfının eylem anında, proleter devrimci hareketin doğru siyasal sloganlarını nasıl kavrayıp benimseyebildiğini gösterdi.

15-16 Haziran büyük işçi direnişi özetle buydu. Emekçi yığınların bilincine birşeyler ekledi, egemen sınıfları ise ürküttü, paniğe sürükledi.

15-16 Haziran direnişinden alınacak dersler vardı elbette. Büyük direniş bazı şeyleri gösterdi, kanıtladı. Bunlardan ikisinin sözünü ettik ama bir daha yineleyelim: emperyalizm ve işbirlikçilerinin oportünistlerden de yararlanarak proleter devrimci hareketle işçi sınıfı arasına çektiği kalın duvarların işçi sınıfımızın yığınsal eylemleri sırasında nasıl aşılabileceğini. Yine eylem anında işçilerin proleter devrimci hareketin doğru siyasal sloganlarını nasıl kolayca kavrayıp benimseyebildiğini..

Hepsi bu kadar değil. Burada, Büyük Direnişin verdiği derslerin önem bakımından önde gelenlerinden bazılarını işaret edelim.

Bir kere «Türkiye devrime gebe bir toplumdur» lafını, lafta kalmaktan çıkardı, somut olarak gözler önüne serdi.

Keza, ülkemizde işçi sınıfının, sınıf olarak devrimde öncülüğünün boş laf olmadığını kanıtladı.

Yığınlar halinde devrimci eylem alanına sokulabildiğinde bu denli güçlü ve yetenekli bir sınıfın yaşadığı kentlerin, proleter devrimciler için ne denli önem taşıyan çalışma alanı olduklarını vurguladı. Bir başka deyişle, devrim için işçi sınıfı içinde kök salmaktan başka çıkar yol olmadığını kanıtladı 15-16 Haziran.

Kırlarda köylülüğün aktif desteğini sağlamış, köylülüğü bir müttefik olarak kitleler halinde harekete geçirebilen böyle bir gücün önünde, sömürü düzeninin nasıl tuz buz olabileceğini gösterdi.

Bunlar 15-16 Haziran büyük işçi direnişinden alınabilecek en önemli derslerdir.

Ancak 15-16 Haziran direnişini yalnızca 15-16 Haziran günleri ile sınırlıyarak değerlendirmek eksik ve yanlış olur. 15-16 Haziran'ı izleyen günlerde ve aylarda işçi sınıfı içinde yoğun bir çalışma yapılmıştır. Ne var ki ne proleter dverimci hareket ne zamanın devrimci gençlik örgütü DEV-GENÇ bu çalışmalar için tüm güçlerini seferber edemediler. Bu çalışmalarda işin tüm yükü Dev-Genç İst. Bölge Yürütme'nin omuzlarında kaldı. Üstelik gerekmediği halde Bölge Yürütme'nin kadrolarının önemli bir kısmı İstanbul dışına çıkmıştı. Geri kalan Bölge Yürütme militanları coşku, umut ve azimle atıldılar, gecekondu semtlerine, fabrika bölgelerine koştular, ama yine de bu çalışmalara gereken önemin verildiği söylenemez.

Elbette ki bu yetersizlik, güçlü bir proleter devrimci parti disiplininden yoksun kalmanın sonucudur. Ve böyle bir partinin eksikliği, besbelli ki söz konusu çalışmaların hem örgütlenmesinde hem de sonuçlarında kendini gösterecek ve bütün yaz boyunca yapılan çalışmalardan umut verici, somut bir şey elde edilmeyecektir.

İşte bu olgu, Dev-Genç kadrolarının geniş kesimlerinin 15-16 Haziran'dan doğru sonuçlar çıkarmasını engellemiştir. Hatta daha ötede, onları yanlışlara sürüklemiştir.

Proleter devrimci bir partinin disiplininden yoksun bulunduğunu hesaba katmadan, seferber edebileceği kadroların tümünü seferber edemeden bir ilk deney niteliğindeki çalışmaların kısa zaman içinde önemli sonuçlar vermemesinin doğal olduğunu düşünmeden, çalışmasından umudu kesmek, ve bu çalışmayı küçümsemek kesin olarak yanlıştı. Bu, Dev-Genç kadrolarının geniş ölçüde, küçük burjuvazinin olumsuz sınıfsal özelliklerini hâlâ üzerlerinde taşımalarından ileri geliyordu. Neydi bunlar: acelecilik, sabırsızlık, çabuk usanmak, umutsuzluğa kapılmak, vb...

Gerçi 15-16 Haziran direnişi kafalara, toplumun devrime gebe olduğunu, patlamalara yakın olduğunu sokmuştu ama, direnişi izleyen kitle çalışmalarının yetersizliği ve verimsizliği kafalarda bu tip kitle çalışmalarıyla emekçi yığınların harekete geçirilemeyeceği izlenimini de yarattı. Bu, özünde küçük burjuva aydının hem kendine, hem de kitlelere güvensizliğini yansıtıyordu.

Bu bakımdan 15-16 Haziran direnişinden gereken pratik dersler alınmamış oldu. Gençliğin bazı kesimleri sanki ülkede dikkate almaya değer bir işçi sınıfı yokmuş gibi, sanki 15-16 Haziran direnişi olmamış gibi, işçi sınıfının devrimde öncülüğünü fiili öncülük olmaktan çıkarıp, yalnızca ideolojik önderliğe indirgediler. 15-16 Haziran'ı yaratmış bir işçi sınıfının yaşadığı büyük kentler devrimci çalışma alanı olarak küçümsendi; yalnızca kırları temel alan sayan tezlere sarılındı. Tüm Türkiye toplumunu sarsan 15-16 Haziran direnişinin somut olarak gösterdiği kitle eylemlerinin imkânı ve kudreti değerlendirilemedi.

Kitle içinde yapılması gereken bilinçlendirme ve örgütlendirme çalışmaları sıkıcıydı, bıktırıcıydı, bunlar ancak uzun sürede semere veren çalışmalardı. Bundan kaçıldı. Bireysel teröre kadar uzanan silâhlı küçük gurup eylemleri temel eylem biçimi sayıldı. Bu yoldan emekçi kitlelerin (patlamaya hazır bu yığınların) harekete geçirilebileceği hayaline kapılanlar oldu.

Sözün kısası: o dönemde 15-16 Haziran'dan gereken sonuçlar en geniş kadrolarca çıkarılamadı. Bir kez daha yineleyelim ki bunda, 15-16 Haziran direnişini izleyen çalışmaların, geniş ölçüde hâlâ küçük burjuvazinin olumsuz sınıfsal özelliklerinin etkisi altındaki genç devrimciler üzerinde yarattığı düşkırıklığının büyük rolü vardı. Ancak iş bitmiş değildir. Haziran direnişinden doğru pratik sonuçları bugün çıkaralım. Bu devrimci görevimizdir.

KUŞTAV

1848 Fransız Devrimi

Eksik yanlarımızdan birisi de tarih bilgimizin yetersizliğidir. Devrimci teoriyi iyice sindirmek ve onun yol göstermelerinde neyi kastettiğini, hangi olaylardan dersler çıkardığını iyi anlayabilmek, elbette ki o teoriyi hazırlayan fikir akımlarını ve onlara temel olan toplumsal, ekonomik, siyasal gelişmeleri, ayrıca bu gelişmelerin ne gibi toplumsal olaylar biçiminde yansıdıklarını, ne sonuçlara vardıklarını bilmekle mümkündür. Bu yüzden tarihi bilmekle, tarihten gerekli dersleri çıkarmakla, yolumuzu aydınlatacak, yanılgılarımızı ve başarısızlıklarımızı asgariye indirecek ölçütleri bulmakla yükümlüyüz.

Günümüzden 130 yıl önce yani 1848 yılında Fransa, özellikle başkenti Paris büyük olaylara sahne oldu. Fransız tarihine Şubat günleri ve Haziran günleri olarak geçen bu olaylar, daha önce akıldan geçmeyen bir yoğunluk kazanarak tüm Avrupa ülkelerine yayıldı.

Marx'ın 1848 devrimini de konu edindiği «Fransa'da Sınıf savaşımları» adındaki yapıtına önsözünde Engels şöyle der: «*Şimdiye kadar bütün devrimler, belirli bir sınıfın egemenliğinin yerini, onun ayağını kaydıran başka bir sınıfın egemenliğinin alması ile sonuçlanmıştır: ama bütün egemen sınıflar, şimdiye kadar baskı altında tutulan halk kitlesine göre, küçük azınlıklar idiler. Böylelikledir ki egemen azınlık devriliyordu, başka bir azınlık onun yerine devlet dümenini eline geçiriyordu. Ve, her seferinde, bu azınlık, ekonomik gelişme durumunun iktidara elverişli, yetkili ve yetenekli kıldığı gruptu ve kesinlikle bunun için, yalnızca bunun içindir ki, altüst oluş sırasında baskı altında tutulan çoğunluk, ya azınlıktan yana bu harekete katılıyordu ya da en azından sessiz sedasız onu kabul ediyordu. Ama her olayın somut içeriğini bir yana bırakırsak, bütün devrimlerin ortak biçimi, azınlık devrimi olmaları idi. Çoğunluk ise, devrimle işbirliği yaptığı zaman bile, bunu, ancak, —bilerek ya da bilmeyerek— bir azınlığın hizmetinde yapıyordu; ama bu yüzden ve daha önce çoğunluğun pasif ve dirençsiz tutumu nedeniyle de azınlığın bütün halkın temsilcisi olma gibi bir havası oluyordu.*»

İşte 1848 devriminin büyük önemi buradadır. Fransız proletaryası Şubat ve Haziran günlerinde tarihte ilk kez, bugün anladığımız anlamda örgütlü olmasa da, kendi başına bir güç olarak, kendi adına ve kendi istemleriyle harekete katılmıştır.

Evet, o yıllarda bildiğimiz anlamda bir proletarya partisi olmadığı gibi «İşçi Birlikleri» kurma yolunda çabalar da ancak 1844 tarihini taşıyordu. Fransız-Rerulu kadın propagandacı Flora Tristan Fransız işçilerine şöyle sesleniyordu: «*Eğer içinde çürüyüp gittiğiniz sefalet, acı ve aşağılanma labirentinden çıkmayı kesin olarak istiyorsanız, bu, yalnızca size bağlıdır. Tek başınıza zayıfsınız ve her çeşit yoksulluğun ağırlığı altında ezilmektesiniz; O halde! Yalnızlığınızdan sıyrılınız: Birleşiniz! Birlik kuvveti yaratır. Sayı üstünlüğü sizdedir ve bu da önemli bir üstünlüktür.*» Flora Tristan'ın fikirleri kısa zamanda filizlenecek ve yaygınlaşacaktır.

Gerçekten de işçiler büyük bir yoksulluk içinde ve baskı altındadır. Ülke ekonomisi berbattır. Ülke için için kaynamaktadır. Politika alanında çekişmeler sürüp gitmektedir. Skandallar birbirini izlemektedir. Taht için Lejitimislerle Orleancılar arasındaki mücadele hep gündemdedir. Çeşitli siyasal dergiler çevresinde toplaşmalar çok çeşitli havalardan çalmaktadır. Bütün bu kaynaşmalara karşın Başbakan Guizot, devrimci ve ilerici saflardaki bu bölünmüşlük ve fikir kargaşası yüzünden kendini güven altında hissetmektedir.

Olaylar, gene de burjuva «reformistleri» tarafından başlatılır. Reformistlerin 22 şubat için kararlaştırdkları gösteriyi hükümetin yasaklaması üzerine halk sokağa dökülür ve olaylar genişler. Kral, Guizot'yu azleder. Kabine düşer. Daha sonra Kral, tacı torununa bırakarak tahtan çekilir ve Paris'ten kaçar. Hükümet ortadadır. İktidar sahipsizdir. Çeşitli çevrelerde hükümet listeleri hazırlanır. Sonunda üzerinde anlaşılan koalisyonda «*kendisini kralsız, saraysız ve soylular olmadan da halkın işlerini yönetmeye yetkili hisseden burjuvazinin, şu, kültürlü, rahatı yerinde orta halli bölümünün; kötü konmuş vergilerden, kanunun doğurduğu eşitsizliklerden şikayetçi olan küçük burjuvaların, küçük esnafın ve küçük sanaatçıların başkaldıran ama belli belirsiz bir insancıl nitelik taşıyan geçici heveslerinin nihayet gerçek anlamda işçi sınıfının ve onun pek belirli olmasa bile kesin olarak, daha çok eşitlik isteyen, insanların bu yoldaki ortak çabalarıyla ve sosyalizasyonla kurumlaşacak olan bir rejime doğru yönelmiş dileklerinin sözcüleri* (Albert we Louis Blane)» bulunmaktadır. Geçici hükûmet kurulmuştur.

Ancak, Daniel Stern adındaki Fransız kadın yazarı (kontes), şöyle yazacaktır: «*Demokratik Fransa, Burjuva Fransa'yı devirdi ve Cumhuriyeti ilân etti.* —Fransa tarihinde II. Cumhuriyettir.— *Fakat hareket vaktinden önce doğmuştu. Devrimci demokrasi yeteri kadar bilgili değildi. Aklından bile geçirmemiş olduğu her çeşit güçlükle karşılaştı. Karmaşık ve çeşitli elemanlardan oluşmuştu; Fransa ile Avrupa'nın hem çok yeni, hem de çok eski toplumsal durumu hakkında; köylü yığını ile yeni sanayi proletaryasının fikirleri ve giderek çıkarları arasındaki temel uyuşmazlık hakkında doğru bir fikir edinemiyordu. Halkın yardımıyla iktidara getirilmiş adamların şaşkınlıkları ve duraksamları buradan gelmektedir. Avrupa hükûmetlerini ve Fransız köylerini korkutan teorik cesaretlerine karşılık, reformlarda öyle bir çekingenlik, bunların uygulanmasında öyle bir tutukluk gösterdiler ki kendi taraftarlarını hayal kırıklığına uğrattılar.*»

Bununla birlikte Louis Blanc'ın kaleme aldığı şu devrimci karar sureti kabine arkadaşları tarafından da, oy birliğiyle kabul edildi.

«*Fransız Cumhuriyeti hükûmeti, işçinin hayatını emeğiyle sürdürmesini güvenlik altına almayı taahhüt eder.*

«*Bütün vatandaşlara iş sağlamayı taahhüt eder* (Çalışma hakkı)

«*Hükûmet, işçilerin, kazançlarının karşılığını elde etmek için, kendi aralarında örgütler kurmak üzere birleşmeleri gereğini kabul ve teslim eder.*»

«*Geçici hükûmet, hükümdar tahsisatından kalacak olan bir milyonu işçilere, asıl sahiplerine iade eder.*»

Marx, «proletaryanın devrimci iddialarının özetlendiği ilk acemi formül» diye nitelendirilmiş olan «çalışma hakkı» konusunda şunları söyleyecekti r :

«*Ama çalışma hakkının gerisinde, sermaye üzerindeki iktidar, sermaye üzerindeki iktidarın gerisinde üretim araçlarına sahip çıkılması, onların birleşik işçi sınıfına bağımlılığı, yeni ücretli emeğin, sermayenin ve bu ikisi arasındaki karşılıklı ilişkilerin de ortadan kaldırılması vardır*». İşte modern, bilimsel sosyalizmin büyük ayırd edici özelliği bunu görmüş ve ilk kez formüle etmiş olmasıdır. Gerçekten de 1848 devriminin önemi, o zamana kadar mülkiyet hakkına dokunmaksızın, sadece iktidarın yani mülkiyeti elinde bulunduran sınıfın yer değiştirmesi biçiminde yer alan «*siyasal devrimden sosyal devrime geçmek yönündeki eşsiz ve olağanüstü isteği*»n 1848 olayları içinde belirmiş olmasıdır.

Ancak, bir yandan zorunlu, doğal, bir yandan kasıtlı ekonomik mali bozukluklar patlak veriyor. Burjuvazi tetiktedir. Pahalılık artıyor. Ama protesto gösterilerine ilk başlayanlar gene burjuvalardır. Her Allahın günü halkı galeyana getirecek asılsız haberler varoşları boydan boya dolanıyor.

Nisanın ikinci ortasında, daha önce kabul edilen genel oy sistemine göre yapılan Kurucu Meclis seçimlerinde seçmen sayısı ikiyüzbinden birdenbire dokuz milyona fırlamıştır (ülke erkek nüfusu). Genel oy, Paris işçilerinin eseri olan «sosyal devrimi» kızıl terör tehlikesiyle ustaca kulakları bükülmüş, korkuya salınmış köylülerin bir köy demokrasisine çevirmesine yarıyor.

15 Mayısta yalancı bir hükümet darbesi ile daha önce kurulan Ulusal atelyeler kaldırılıyor. Atelyeler zaten başarısızdır. Ancak işçiler aleyhinde müthiş bir uygulama kampanyası yürütülüyor.

Ve Haziran ayında olaylar yeniden bütün şiddetiyle patlak veriyor. General Cavaignac acela Cezayir'den getirtirilerek orduların başına geçiriliyor. Çetin bir savaşımdan sonra isyancıların ordusu yeniliyor. «1848'de, toplumsal dönüşümü bir çırpıda sağlamanın olanaksız olduğu kesin olarak tanıtlanmış bulunmaktadır» Ama bu 1848 şubat ve haziran günlerinin büyüklüğünü hiç de azaltmaz.

Engels şöyle yazacaktır :

«*İşçilerin dövüşürken gösterdikleri yiğitlik gerçekten hayran olunacak bir şeydi. Askerî birliklerin seksen binden fazla adamına karşı, ulusal muhafızın yüzbin adamına karşı, top salkımlarına, obüslere, yangın füzelerine karşı, Cezayir araçlarını kullanmaktan utanmamış olan generallerin büyük savaş deneyimlerine karşı tam üç güç boyunca tutunan otuz-kırk bin işçi! Bunlar ezilmişlerdi, büyük bir kısmı da katledilmişti. Onların ölülerine Temmuz ve Şubat ölülerine olduğu gibi, şan ve şeref vermeyecekler; ama tarih, proletaryanın ilk kesin meydan savaşının kurbanlarına bambaşka bir yer ayıracaktır.*»

Pekin-Hanoi İlişkileri ANLAŞMAZLIKTAN GERGİNLİĞE

Mart ayı sonunda, Vietnam'lı yetkililer Saygon (Ho Şi Minh - kenti) girişinde Çin'li kapitalistlerin mikrop yuvası Cholon mahallesine boyun eğdirip temizleyerek güneydeki burjuva ticaretini devletleştirdiler. Bu, maddi olanakları çarçur ederek, kadroların ahlâkını bozarak, sosyalist ekonominin sağlığını tehdit eden bir kapitalist ekonomiyi ortadan kaldırmayı denemek için zorunlu bir önlemdi. Bu, aynı zamanda, öteden beri varolan Kuzey ve Güneyin ortak parası sorununun çözümü için bir ön tedbir olarak ulusal birlik doğrultusunda ileri bir adımdı. Bununla birlikte, bu, Vietnam'da yaşayan Çinli topluluğun içinde bir paniğe neden oldu; Vietnam vatandaşlığını kabul etmiş olsun olmasın nüfusları 1 milyonu bulan bu azınlık ülkedeki ticaretin dizginlerini elinde tutuyordu; bu da zaten gergin olan Hanoi-Pekin ilişkilerinin daha da bozulmasına yardımcı oldu.

Kısa bir süre sonra, Vietnamın kuzeyinde yaşayan Çinlilerin Çin'e doğru yığınsal göçü başladı. Pekin bunlara kuşku uyandıran bir ilgi göstermektedir. 1976 yılında, Laos'ta perakende ticaretin millileştirilmesi ülkede yaşayan 50 bin Çinliyi etkilemiş, ama Laos'un başkenti Vientiane'deki Çin konsolosluğu ise zengin Çinlilerin legal olarak daha elverişli kapitalist ülkelere gidebilmelerini sağlamak amacıyla pasaport dağıtmakla yetinmişti. Ve Pekin, görünüşe göre Khmer sosyalizminin hızlı ilerleyişinin kurbanları durumunda bulunan Kamboçya'nın yarım milyon Çinli vatandaşının aleyhinde herhangi bir harekete geçmekten kaçınmıştır.

Öte yandan Hanoi «Çin'e dönüş»leri kolaylaştırmaya ve «zorunlu durumlarda» Taiwan'a yolculuğa göz yummaya hazır olduğunu bildirdi. Yüzlerce Çinli Hanoi konsolosluğuna hemen başvurarak vizelerini istediler.

Vietnam'lı yetkililerin umulmadık derecede uzlaşıcı tutumu, Çin yardımının hemen hemen kesilmesi, kara ve denizdeki sınır anlaşmazlığı biçimini alan iki ülke arasındaki uyuşmazlıkları daha da ağırlaştırmamak isteğiyle açıklanıyor.

İsveç'li bir gazetecinin gazetesine telefonla bildirildiği haber doğrulanmamış ve zırhlı araçların kullanılmasına elverişli olmayan Vietnam - Çin sınırında zırhlı birlikler arasında herhangi bir çatışma olmamıştır. Bununla birlikte iki tarafta da yığılan birlikler geçen Şubat'ın 13 ve 15'inde çığırından çıkarak çarpışmaya ve 30 Vietnam'lının ölümüne sebep olan hoparlörlerle psikolojik savaşı yıllardır sürdürüyorlar.

Hanoi, bölgedeki etnik azınlıkların kendilerince sembolik bir sınırın Çin tarafına yerleşme eğilimlerini önlemek (Çin'de geçim maddeleri daha ucuzdur ve hayat şartları daha kolay olabilir), bunları sosyalizme kazanmayı denemek ve aynı zamanda yöresel liderlerin bölgede kendilerine bir arpalık yaratmalarını önlemek için bölgedeki askeri birlikleri harekete geçirmek zorunda kaldı.

BÜYÜYEN ÇELİŞKİLER

Vietnam - Çin sınırı, geçen yüzyılın sonunda yapılan bir sömürge antlaşması ile belirlenmiştir. Vietnamlılar bu sınırın yeniden gözden geçirilmesini istiyorlar. Tecrübeli Vietnam'lı diplomat Fan Hien'in konuyu yeniden görüşmek üzere üç kez Pekin'e gitmesi, görünüşte hiçbir şeyi değiştirmedi. Kara sınırı sorunu, aslında, Paracelse ve Spartlys adaları üzerindeki egemenliğe ve Tonkin körfezi sularının belirlenmesine sıkı sıkıya bağlıdır.

Pekin, Vietnam'ın Spratlis adalar topluluğunun 3 büyük adasını kontrolü altında bulundurmasını kabule karşılık, Hanoi'in 5 Spartlys adasının Filipinlerce kontrol edilmesini kabullenmesini Pekin hiç hoş karşılamadı. Çin'in ülkeye ait toprak isteklerini haklı göstermek için bazen bin yıl gerilere giden bir egemenliği geçerli sayma eğilimi Hanoi'yi öfkelendiriyor.

Sözkonusu toprak tartışmaları Asya'nın bu iki en büyük sosyalist ülke yönetimlerinin gelişen politik ayrılıklarının tohumlarını oluşturuyor: ağabey Çin'in kardeş Kamboçya'yı koruması, Pekin'in «Sosyal-Emperyalizm»i mahkum etmekten kaçınan ve iddialarına göre onun oyununu oynayan bir rejime karşı güvensizliği; Hua Kuo Feng Çin'inin siyasal yönelimine Vietnam'lıların kuşku ile bakması, vb...

Bununla birlikte, uyuşmazlığı ilerletmede ve, yeni Devlet çıkarları adına yeni «parçalanma» ve devrimci özlemlerin inkârı örneği vermekte her iki ülkenin de çıkarı yoktur.

(Afrique - Asie, sayı 163.)

Altındağ'da Devrimci Yol Kime Hizmet Ediyor?

Tüm Türkiye'de olduğu gibi İzmirde de gelişen mücadele yeni boyutlara ulaşmış, bu gelişim faşistlerin İzmir'deki kaleleri olan Tariş İşletmelerinin demokratlaştırılmalaryla dost düşman herkese kabul ettirilmiştir. İzmir'deki faşist mihrak olan Tariş'in demokratlaştırılması ve Aliağa Rafinerisinin de en kısa zamanda faşistlerden temizleneceği gerçeğini çok iyi kavrayan faşistler barınabilecekleri yeni merkezler aramaktadırlar. Bu arada halkının çoğu Yugoslavya ve Bulgaristan'dan göçmen olarak gelmiş ve mevcut iktidarların şövenist politikaları sonucu Türkiye'ye geldikleri için mükâfatlandırılan, bunun doğal sonucu olarak gerici partileri desteklemeye müsait olan Altındağ halkı içinde faşist propagandaya başlamışlardır. Halkın çoğu şövenist düşüncelerin etkisi altında olduğu için faşistler şu son günlerde örgütlenme çalışmalarını Ülkü Ocakları açmaya kadar vardırma çabasındalar. Fakat şunu çok iyi bilmelidirler ki biz yurtseverler gittikleri yerlere kan ve kin tohumlarından, siyasi cinayet ve terörden başka bir şey götürmeyen sahte milliyetçi faşistleri tüm Türkiye'de olduğu gibi Altındağ semtinde de barındırmayacağız.

Biz faşistleri ülkemizden kazımaya ant içen proleter devrimcileri Altındağ özgülünde de tüm yurseverlere faşistlere karşı omuz omuza mücadele etmenin zorunluluğunu defalarca anlattık. Kurmay heyetsiz ordu yenilmeye mahkumdur gerçeğinden hareket eden bizler «Devrimci Yol»'un şefleri tarafından «Faşizme Karşı Omuz Omuza!» şiarının hayata geçirilmesinin engellenmesiyle karşılaştık. «Devrimci Yol»'un şeflerinin bu tutumu kendi tabanının hızlı proleter devrimci saflara kaymasından ve kariyerlerini yitirme kaygısından doğduğu gün gibi aşikar. Ama bu dar grupçu düşünce anti-faşist mücadeleye hizmet etmez, emperyalizmin ve faşizmin ekmeğine yağ sürer. «DY» şefleri bu hareketlerinin sonuçlarını çok iyi düşünmelidirler. Kafa sayısına göre güç hesap edip anti-faşist güç ve eylem birliğini kendi grup çıkarları için parçalayandan tarih elbet hesap soracaktır. Bakalım o zaman bunlar hareketlerinin yarattığı olumsuz etkileri nasıl silecekler.

Altındağ halkından Tariş'deki faşist terörü 16 Mart 1978 bombalama olayı sonucunda ölen yedi yurtseverin ve ülkemizde süregelen yüzlerce faşist saldırıyı hatırlamasını istiyoruz. Kan, kin, cinayet, terör, baskı bütün bunlar faşistlerin işi değil midir?

Tariş'de kendi zorbalıklarına boyun eğmeyen işçileri komaya sokuncaya kadar döven, öldüren ve denize atan, insanlara başka siyasi düşünce hakkı tanımayan bunlar değil midir? Eski Tariş işçilerine kulak veriniz. Kocasının yanında karısına tevacüz edenler. Tariş işçisinin bacılarımızın namusunu kirletenler bunlardır. Altındağ'lı yurtsever ev ve dükkan sahipleri evlerinizi ve dükkanlarınızı bütün bu çirkin olayların kahramanlarına kiraya vermeyiniz. Dükkanlarınızda faşistlere alış-veriş yaptırmayınız. Böylelikle bu vatan hainlerine karşı mücadelede sen de kendi payına düşeni yapmış olacaksın. Altındağ'lı tüm yurtseverler, bütün bu kötü olayların kahramanları vatan haini, yeminli düşmanımız Ülkü Ocaklı faşistlerdir. Mücadelemiz bunlara karşıdır. Üstüne düşeni yapmak her yurtsever gibi senin de görevindir.

Sayın «DY» şefleri, Eğer Altındağ'da tüm faşistlerin kökünün kazınmasını istiyorsanız devrimin çıkarlarını kendi grup çıkarlarınızın üstünde tutunuz. Anti-faşist mücadelede bize omuz veriniz. Eğer başarıya ulaşırsak bu ancak ve ancak Türkiye devriminin işine yarayacaktır. Kendi siyasi çizgisinin doğruluğuna inanan bu mücadeleden kaçmaz. Mücadelenin bölük pörçük olmasının ne size ne de bir başkasına yararı vardır. Bu yalnız ve yalnız karşı devrimci güçlerin yararınadır.

Faşizme Karşı Omuz Omuza!

Altındağ'dan Bir Grup Proleter Devrimci

ERİTRE SORUNU

Güney Yemen askeri uzman ve danışmanlarını Eritre'den geri çekti mi? Fidel Kastro, Eritre Kurtuluş Cephesi (FLE) ve Eritre Halk Kurtuluş Cephesi (EPLE) gerillaları tarafından kurtarılmış olan ülkenin üçte ikisini geri almak için Etyopya Hükümetinin bölgeye göndermek istediği askeri birliklere Kabalıların yardımcı olmayamağını kesin bir dille ifade etmiş midir? Libya, Cezayir, Mozambık, Madagaskar, Angola, Kddis —Abeba'ya Eritre'de «görüşmeler yoluyla varılacak bir çözüm» den yana olduklarını doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak bildirmişler midir?

Etyopya iktidar çevrelerinde gittikçe gergin bir havanın estiği yolunda haberlerin gelmeye başladığı bu sırada bir çok hükümetlerin yanıtını aradıkları sorular bunlar.

Şu kadarı kesin ki, Albay Mengistu'nun savunmakta olduğu Eritre politikası yalnızca bağlantısız ilerici ülkelerin değil, sosyalist kamp ülkelerinin de eleştirilerine uğramaktadır. Özellikle üç nokta endişe uyandırıyor: birçok Avrupa ve Avrupa dışı Komünist Partisinin Eritre'nin elden çkmış topraklarının savaşla Etyopya'ya katılmasına karşı çıkışları, Afrika, Arap dünyası ve Asya anti-emperyalist kampının Mengitsu'nun bu konudaki politikasını desteklemeyi reddetmesi ve Etyopya iktidar çevrelerinde bazı subaylar görüşme yoluyla çözüm yanlısı olduklarından görüş ayrılıklarının gittikçe büyümesi. Bağlantısız ülkeler grubunun bakanlar düzeyindeki toplantısı öncesinde bu gerçekler katılanların büyük çoğunluğunun üzerinde dikkatle durdukları konular olmaktadır.

Fidel Castro'nun Eritre konusunda Mengistu iktidarı ile görüş ayrlığı içinde olduğu haberleri kesinlik kazanmaktadır. Son olarak Eritre Devrim Konseyi lideri Ahmet Nasır, Küba ile Eritre devrimi arasında iyi ilişkiler bulunduğunu söylemiş, Castro'nun «Eritre sorunu zor kullanarak çözülemez» şeklindeki sözlerine değinerek şöyle demiştir:

«Başkan Castro'nun bu sözleri, Eritre'ye karş daha büyük bir saldırı hazırlayacağı tehdidini savunan Etyopya Lideri Mengitsu Haile Mariam'a bir cevap niteliğindedir. Biz, Eritre Kurtuluş Cephesi olarak, Başkan Castro'nun bu tutumunu kendi davamıza ve ihtilâlimize karşı son derece olumlu bir tavır olarak saymaktayız. Şunu da belirtmeliyim ki Küba ile ilişkilerimiz yeni değildir ve hep olumlu olmuştur. Küba'nın, Etyopya tarafndan Eritre'ye karşı girişilen saldırıya katılacağı yolunda Batı propaganda aygıtlarınca koparılan yaygaraya rağmen, Küb'nın ihtilâlimize krşı asla düşmanca bir tavır içinde olmadığı, diğer Küba'lı yetkililerin açıklamalarıyla da belirlenmiştir.»

Eritre kurtuluş hareketinin gerici bir nitelik taşıdığı yolunda Etyopya yöneticilerince ileri sürülen iddialar konusunda da Ahmet Nasır şöyle konuşmuştur:

«Eritre ihtilâlinin kimliğinin ispat etmek için Mariam'ın vereceği nota ihtiyacı yoktur. Bu iddiaların en kesin cevabı, 17 yıllık mücadele içinde kurtardığımız bölgelerde kurulmuş olan demokratik yönetim ve ihtilâlimizin kitlelere kazandırdığı kazanımlardır.»